

T. Buckley, The Epoch Times: Jak ověřování faktů zahlazuje pravdu

- CZ24 News | 26. září 2023

Pravda je krása a krása je pravda a je opravdu krásné, když můžete manipulovat s pravdou tak, aby vyhovovala vašim vlastním cílům.

Vítejte ve světě PolitiFact - a všech ostatních dnes fungujících „fact-checkingových“ služeb. Za prvé, celá premisa „ověření faktů“ je směšná, protože je založena na myšlence, že média automaticky nevycházejí - a nemusejí vycházet - ve svém zpravodajství z faktického základu.

Jak mi jednou řekl jeden redaktor: „To, že někdo něco řekne, ještě neznamená, že to musíš dát do novin.“ Kdyby se média řídila tímto jednoduchým pravidlem, nebylo by vůbec potřeba „ověření faktů“. Média se však tímto pravidlem neřídí a řídit nebudou, protože tiskové lži - pokud je říká vládní úředník, kterého média mají ráda, nebo o úředníkovi, kterého nemají ráda - jsou nyní nedílnou součástí této branže.

Lži od vládních funkcionářů a lži od neziskových a zájmových skupin a nevládních organizací (které přímo platí zpravodajským kanálům za „pokrytí“ problému, jímž se zabývají), to vše je schvalováno jako evangelium. A tyto typy lží - lží, s nimiž souhlasí - jsou zpravidla stejně neověřovány, což činí celý proces fact-checkingu ještě nebezpečnějším a absurdnějším.

Je to nebezpečné, protože „pravdivé“ hodnocení je toto: O něčem bylo rozhodnuto, že je to pravda, a proto už to nikdy nemůže být zpochybněno, nebo je něco většinou pravda, takže jakákoli chyba může být spojena s náhodným přeroknutím. A pak může být tato „pravda“ šířena jako 100procentně ověřený fakt první třídy, bez ohledu na to, zda tomu tak skutečně je nebo ne. Dostalo imprimatur shora a tím to hasne.

Problematické pravdy, které jsou tak zjevně pravdivé, jsou řešeny trochu jiným způsobem - jsou „kontextovány“ tak, aby byly nepravdivé. Proces se zdá docela jednoduchý: osoba mimo mocenskou strukturu říká X; osoba uvnitř mocenské struktury říká Y; proto X je nepravdivé. Osoba uvnitř mocenské struktury říká X; osoba také uvnitř, ale pod ní, nebo „expert“ na mocenskou strukturu také říká X; proto X je pravda.

Při náhodném projíždění celé řady „ověřených faktů“ to vypadá, že tento proces se opakuje znovu a znovu.

Začněme jedním rychlým příkladem - v loňském roce byly v Bidenově návrhu zákona o infrastruktuře vyčleněny peníze na vytvoření systému, který by umožnil vašemu autu zjistit, zda jste opilí (bez jedné z těch foukacích trubiček), a nenechal auto nastartovat, pokud by tomu tak bylo. Koncept byl okamžitě kritizován jako vládou nařízený „dálkový vypínač“ pro každé nové auto po roce 2035 nebo tak nějak.

Každá ze služeb „fact checkingu“ rychle a důkladně řekla ne, ne, to není pravda, není to „dálkový vypínač“. A citovali odborníka na bezpečnost automobilů, který to potvrdil. Odborníci samozřejmě již spolupracovali s vládou na vývoji příslušné technologie a uvedli, že data shromážděná vozidlem „nikdy neopustí vozidlo“ a že systém není v současné době považován za nástroj pro vymáhání práva.

Celý příběh o „dálkovém vypínači“ byl tudíž vyhodnocen jako nepravdivý. Bylo to nepravdivé, protože legislativa nepoužívá tento přesný termín – tak co? Bylo to nepravdivé, protože lidé, kteří jej vyvíjeli, řekli, že nemají v plánu ho tímto způsobem používat. Bylo to nepravdivé, protože systém by byl pro každé vozidlo izolován – nemožné: posílá snad Tesla někoho do vašeho domu, když potřebuje provést aktualizaci? A bylo to nepravdivé, protože lidé, kteří mají finanční a politickou motivaci označit to za nepravdivé, uvedli, že to je nepravdivé. Jinými slovy, nemůžete mu říkat Pepa, protože v rodném listě je napsáno Josef.

Proces „ověření faktů“ je sám o sobě ze své podstaty nepravdivý, protože začíná vědomou, neobjektivní volbou, která „fakta“ zkontrolovat. Řekněme, že se ověřovatel faktů rozhodne podívat na něco, o čemž si na začátku myslí, že je nepravdivé, ale ukáže se, že je to pravda. Zapiše se to? Pokud to pomáhá určitým lidem, odpověď zní ano, ale pokud to jde proti současnému cloudu myšlenek, odpověď je ne.

Ve vztazích s veřejností existuje koncept známý jako „potvrzení třetí stranou“. Zahrnuje to získání velmi důvěryhodné osoby nebo nějaké skupiny, která zdánlivě nesouvisí s jakýmkoli projektem nebo produktem, který navrhuje, aby řekli: „Hej, to je opravdu dobré.“ PR tým pak může veřejnosti říci: „Ta a ta skupina, kterou znáte léta – starají se o nemocná štěňata, pamatujete si na ně, vidíte – myslí si, že je v pohodě, že chceme zakopat toxický odpad vedle základní školy, takže to musí být dobrý nápad, že jo?“

Veřejnost validátorovi důvěřuje, poleví svou ostražitost a začne o sobě pochybovat, i když je pravda o dané věci jasná. Někdy je validátor třetí strany nevinný. Někdy (většinou) dostane bokem nějakou maličkost, např. nablýskanou novou budovu (viz: ekologické skupiny mlčící o větrných elektrárnách zabíjejících velryby).

V jednom konkrétním případě byl kontaktován pisatel a požádán, aby prokázal hlavní bod velmi nepohodlného článku o covidu. Pisatel poslal ověřovateli faktů všechny podklady, veřejné záznamy, renomované studie atd., dokazující, že toto tvrzení je pravdivé. Jenže fact checking na toto důležité téma přímo související s ohrožením veřejného zdraví nikdy neproběhl, protože se neodvážili nazvat to falešným (přeci jen tam jsou papírové záznamy) a nemohli to nazvat ani pravdou, protože se to prostě nehodilo.

Pak je tu otázka záměrného zamlžování. PolitiFact uvedl, že zpráva, že „Kalifornie schválila zákon ‚snižující tresty za orální, anální sex s ochotnými dětmi‘ byly nepravdivé, protože stát trest nesnížil. Pouze přestal zařazovat tyto pachatele na seznam registrovaných sexuálních delikventů, pokud je věkový rozdíl méně než 10 let.

To, že se člověk nemusí do konce života registrovat jako sexuální delikvent, je naprosto jasné snížení trestu, ale protože dotyčný zákon konkrétně nezměnil přímý trest v době odsouzení, tvrzení bylo nepravdivé. Jinými slovy, zaměstnanci v PolitiFact se museli rozhodnout, že doživotní registrace jako sexuální delikvent není trestem.

A veřejnost se diví, jak mnozí v médiích schválně nevidí pravdu, která jim zírá do tváře. Holt, tak se to dělá (pokud nechcete přijít o práci). Osobně mi tohle konkrétní ověření faktů připomíná dobu, kdy jsem byl starostou jezera Elsinore v Kalifornii a ptal jsem se svého městského manažera, kolik stál baseballový stadion nižší ligy, který se postavil před mým zvolením. Dal mi cifru a já jsem si všiml, že to nezahrnuje jistý související převod majetku.

Odpověděl mi, že jsem se ho ptal, kolik stál stadion, ne celý projekt kolem stadionu (silnice, kanalizace, pozemky atd.). Rozdíl byl asi 14 milionů dolarů. Ponaučení: vždy pokládejte správné otázky. Ale to jsem odbočil.

Existuje také záhada, kde „ověřovatelé faktů“ získávají svá vlastní fakta. V případě PolitiFact, pokud jde o problematiku transgender mládeže, obrací se na Světovou profesní asociaci pro transgender zdraví, a to i navzdory tomu, jak agresivně tato organizace tuto otázku politizuje, jak vytváří zdravotní „standardy péče“, který jsou až šokujícím způsobem kontrafaktuální a jak u dětí propaguje zakrývání genitálií. Jenomže jsou to odborníci, [říká PolitiFact](#).

Tento přístup je standardní pro „ověřovače faktů“, protože většina se obrací na „experty“, kteří mají finanční, politické a kulturní důvody říkat to, co říkají. „Ověřovatelé faktů“ předem vědí, co řeknou „experti“ kvůli tomu, kdo jsou a co dělají. Proto úplně stačí, když zavoláte tomu správnému, který bude souhlasit s vaším požadovaným výsledkem hodnocení, a to je vše. Hlavně nikdy nevolejte někomu, kdo by mohl říct něco, co možná nechcete slyšet.

A nezáleží na tom, jak často se v minulosti mýlili ([viz dr. Peter Hotez a covid](#)), držte se jich, abyste určitě dostali odpověď, kterou chcete slyšet (to dělají i špatní reportéři). Příkladů, kdy se ověřovatelé faktů agresivně a nebezpečně mýlili v souvislosti covidem, je příliš mnoho na to, abychom je zmínili. Poslední tři roky však odhalily důsledek: ověřování faktů obvykle zahrnuje dotazování se lháře, zda něco, co daná osoba řekla, je lež, a prohlášení za pravdu, když druhý lhář říká, že je to pravda, a příležitostně se přihodí i několik dalších lhářů, aby tvrzení dodali váhu. A zahrnuje to žádat tytéž lháře, aby posoudili pravdu o něčem, co pochází odjinud nebo od někoho mimo incestní utlačovatelskou bublinu, která se nyní vznáší nad zeměkoulí.

To, co provedli ověřovatelé faktů během pandemie, je nejen ohavné, ale také všechno mnohem zhoršili. Všechno a všichni mimo schválený scénář byli hanobeni, životy jim byly rozvráceny, lidé přišli o práci.

Ukázalo se, jak jinak, že většina všeho, co ověřovatelé faktů považovali za nepravdivé, bylo ve skutečnosti pravdivé a že vše, co považovali za pravdivé, bylo ve skutečnosti nepravdivé. Ba co víc, myšlenka, že „vakcíny“ nebyly řádně testovány a možná, jen možná, nejsou třeba pro všechny, byla považována za srovnatelnou s tvrzeními že „Židé nevidí fuchsiovou“ nebo že „Klobouky byly vynalezeny v Tunisku v roce 1743“.

Je to trochu podobné intelektuální destrukci způsobené pojmem „popírač“. Toto slovo se používá k ukončení debaty a implicitně pošpiní „popírače“ jako lidi, kteří popírají holocaust, protože odtamtud tento pojem pochází, jen v případě holocaustu jde o správné použití tohoto termínu. Pokud „popíráte“ změnu klimatu, je to stejně špatné jako popírání holocaustu.

Aby „ověření faktů“ mělo jakoukoli legitimitu, musí se zbavit hodnocení šílenců. Mělo by také začít každý týden vydáním seznamu 20 položek, které se všechny prověří a o všech se napíše, ať už jsou pravdivé nebo nepravdivé. Veřejnost by přinejmenším věděla, že ověřovatelé faktů neskrývají fakta, která se jim nelíbí.

Pravda není vždy krásná, ve skutečnosti často není. Je tvrdá, chladná, sterilní a neochvějná a zírá na vás, dokud to buď nepřiznáte, nebo se nevydésíte a nebudete muset uhnout pohledem. Dívat se na pravdu, nacházet pravdu, říkat pravdu – to vše jsou skutky skutečné odvahy. A pravdou je, že ověřování faktů je lež.

AUTOR: Thomas Buckley

[ZDROJ](#)

Překlad: Ondřej Horecký/ET CZ